

«Προσφιλῆ μου αὐθέντα,

»Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συνέβη χθὲς ἐνταῦθα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἡ κυρία ἀντὶ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ καὶ νὰ μὲ διώξῃ, μοὶ ἐφέρθη γλυκὰ καὶ ἡμερὰ. Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἐγὼ ἐκύτταξα κρυφίως ὀπίσθεν τῶν παραπετασμάτων καὶ εἶδον ὅτι ἐκλαίει καὶ ἐσπόγγιζε τὰ μάτια της μὲ τὸ μανδύγιόν της. Τὴν μισῶ μὲν δι' ὅσα σὰς ἐπροξένησε κακὰ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην καὶ νὰ μὴ τὴν λυπηθῶ. Ἐφαίνεται τόσον δυστυχής! Ἐδῶ κἀτι τρέχει ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους φαίνεται χαρούμενη, ἀλλ' ὅταν μένει μόνη φαίνεται λυπημένη σὰν τὴν Μαργδαληνὴν.

»Ὁ πρῶτος ἀμαξηλάτης μας, ἓνας ἐγγλέζος, λέγει ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῶν Παρισίων.

»Ἀφ' οὗτο ἐφύγατε, τίποτε δὲν ἔλλαξε· μόνον τώρα εἶναι περὶ μελαγχολικὴ παρὰ πρότερον. Οὐδέποτε τὴν εἶδον περισσότερον καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν χθελινὴν ἐσπέραν. Σὰς ἔγραψα γρήγορα καὶ βιαστικὴ, διὰ νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον.

»Χαίρετε, κύριε Ἰωάννη. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ οὐδένα ἄλλον θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἐκτὸς ἀπὸ σὰς.

«Ἡ μικρά σας

»B A P B A P A»

Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε δις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Καὶ ἡσθάνθη μεγίστην ἀνακούφισιν διὰ τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας.

Καὶ αὕτη ἐπίσης ἔπαυσε καὶ τὰ δάκρυά της ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήλειψαν τὸ ἀμάρτημα αὐτῆς.

Ἡδὴ εἶχε δύο προσβολὰς νὰ ἐκδικήσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνην τῆς κρεοῦλου.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ μόνον ὅταν ἐσήμενεν ὁ κώδων τοῦ δειπνοῦ τὸν ἐξήγαγε τῶν σκέψεών του.

Ἐβάδισε τότε πρὸς τὸν πύργον μετὰ δυσαρесκείας, ὅτε ὑψηλὴ τις ὑπηρέτρια, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα πλῆρες ἐρυθρῶν κηλίδων, ἐφώναζε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της :

— Κύρ Γιάννη, κύρ Γιάννη!

— Ἡσυχά, Φραγκίσκη, εἶπεν ἐκεῖνος, νομίζει τις ὅτι ἔπιασε φωτιά τὸ σπῆτι.

Οἱ Νορμανδοὶ ὑπηρέται ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ ἐλευθέρως φέρεσθαι μετὰ τῶν κυρίων των καὶ ἀποδεικνύουν πάντοτε ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν εὐρίσκεται χωρὶς λόγον εἰς τὸ στόμα των.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Φραγκίσκη ἀπήντησε ἀμέσως καὶ καταλλήλως :

— Καὶ μήπως αὐθέντη δὲν τοῦ φαίνεται κανενὸς ὅτι ἔπιασε τῷ ὄντι φωτιά μὲ ἐκεῖνο ποῦ γίνετ' ἐδῶ μέσα ;

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἀπέθεσε κατὰ μέρος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν θύραν.

— Ἔτσι μπράβο, κύρ Γιάννη, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, ἔτσι σὰς θέλω ! διότι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἴσατε ὅλο μουτρωμένος.

[Ἔπεται συνέχεια.]

TONY

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 4 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ 9^{ον} ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας : «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

«Ἡ Διεύθυνσις.

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

B'

Ἡ Βαλερία ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἰούλιος παραχαλισμένος παρετήρει μὲ ἐξηγριωμένον βλέμμα τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εἶχεν ἀκολουθήσῃ. Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, πορευόμενος μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸ θρόνιον, ἐνθα ἡ Βέρθα του τὸν περιέμενεν. Ἐπειδὴ ἤργησε, τὸν ἐμάλωσεν ὀλίγον.

Πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ κἀθηταί τις πλησίον νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ! Ἡ εἰκὼν τῆς Βέρθας, ἥτις τοῦ ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα, ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν Βέρθαν, εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης.

Ἡ Βαλερία, ἀνθοπώλις τὸ ἐπάγγελμα, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου. Διεσκέδασε μαζὶ τῆς ἐπὶ τινα χρόνον, καθὼς διεσκέδαζον μὲ τὰς ζωηρότητας τῆς ἀνθοπώλιδος οἱ περισσότεροι φίλοι της.

— Εἶνε τρελλή !

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐμφυδός, ἥτις ἀνεκεφαλαίου δι' αὐτοὺς ὅλα τὰ προτερήματα τῆς Βαλερίας.

Ἀλλ' ἡ ἀνθοπώλις, ἥτις δὲν ἔσχε παρὰ ἔρωτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδαριώδεις, ἡγάπησεν ἐπὶ τέλους μὲ τὰ σωστά της τὸν Ἰούλιον. Ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του, καταιγίς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσῃ, ἐξεργάγη αἰφνιδίως.

Ἡ Βαλερία, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες, μετεχειρίσθη παρακλήσεις, συγκινήσεις, δάκρυα, λιποθυμίας, ἀπειλὰς τέλους· τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσεν. Ὁ Ἰούλιος μᾶλλον

ἀνιδῶν ἐκ τῶν τοιούτων σκηνῶν παρὰ συγκινούμενος, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ προσεπάθησε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀποφασίν του, καταφεύγων εἰς ἀφορμὰς τῆς μεγαλειτέρας σπουδαιότητος, ὑπεσχέθη νὰ ἐρχεταὶ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνίοτε καὶ ἡλλαξοοῖκῃμα.

Ἡ Βαλερία, πληγωθεῖσα καιρίως, ταπεινωθεῖσα καὶ φύσει ζηλότυπος, πάρηκολούθει τὰ διαβήματά του καὶ κατώρθωσε νὰ πεισθῇ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλον.

Ὁ Ἰούλιος λοιπὸν τὴν ἐγκατέλιπε δι' ἄλλην ! Τὴν ἠπάτησεν !

Ὁρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ν' ἀνεγείρῃ φραγμὸν μετὰ τῶν δύο τούτων ὑπὸ ῥέων ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως ὁ Ἰούλιος. Ἀλλ' ἀπεφάσισε πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ πάλαι ἐραστοῦ της καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπανακτήσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, τὴν καρδίαν του.

Εἶδομεν πῶς, παρασυρθεῖσα ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ἐπέφερεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα παροργίσασα αὐτὸν περισσότερον ἀντὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ. Ὅπως αὕτη ἐνόει ἡ κόρη τοῦ Λουξεμβούργου ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου· διατὶ νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη ;

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἦτο διὰ τὴν ἀνθοπώλιν παρὰ λέξις κενή. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν πράξεων τῆς ἀντιζήλου ταύτης καὶ νὰ μάθῃ ποῦ κατ' ἰδίαν συνήντη τὸν ἐραστὴν της. Ἡ Βαλερία οὐδέποτε ἦν δυνατό νὰ φαντασθῇ, ὅτι δὲν συνήντωντο ἀλλαχού. Ἀνεκάλυψε τὸ μέρος, ἐνθα κατῴκει ὁ Ἰούλιος, ἔμαθε τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, ἀλλ' οὐδαμοῦ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἔστω καὶ ἀπλὴν ἐνδείξιν περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἐρωτικῶν τούτων σχέσεων. Ἡ μυστηριώδης αὕτη κατάστασις τὴν ἐτάραττε.

— Κρύπτονται, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, πῶσαι προφυλάξεις διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν μικροῦλαν ! Ἡ δεσποινὶς φοβεῖται νὰ ἐκτεθῇ ἀλλ' ἄς βεβαιωθῶ μίαν μόνον φορὰν κατὸς τότε ἀλλοίμονον ...

Ἡ Βαλερία εἶχε προσχεδιάσῃ τὴν πορείαν της· μόνον, ἵνα ἐνεργήσῃ μὲ ἡσυχίαν τὴν συνείδησιν, ἐζήτηε ἐπιμόνως ἐνδείξεις.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνθα διέμενεν ἡ Βέρθα, τοῦ ἄλλου μέρους τῆς αὐλῆς καὶ ἀντικαυτῆς ἡ Βαλερία ἐνφύκασε δωμάτιον, ὅπου θεν κατεσκόπευε τὴν Βέρθαν καθ' ἐκάστην. Τὰ ἐκ μουσελίνης παραπετάσματα τῆς πτωχῆς κόρης ἦσαν κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνασυρμένα, ἵνα δύναται νὰ ἐργάζεται καλλήτερα, ὥστε ἡ γείτων της τὴν ἐβλεπε ζωγραφίζουσαν, πηγαινοερχομένην καὶ ἐξερχομένην.

— Ἀ ! διεννοεῖτο ἡ ἀνθοπώλις κακέντρῳς μειδιῶσα, πηγαίνεις τώρα εἰς τὴν σκηνὴν νέντευσιν !

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὔτε μίαν φορὰν τὸν Ἰούλιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖ ἐνθα ἡ Βέρθα δὲν εἶχε διὰ σύντροφον, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, παρὰ μόνον ὅταν εὐτυχῇ καὶ περιπαθῇ.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις δὲν ὑπόπτειε ποτε, δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν ὑπαρξίν τῆς Βαλερίας. Τὸ δωμάτιον τῆς τελευταίας